

den erhvervsmæssige Udvikling (den stigende Arbejdsløshed), maa det alvorligt beklages, at Ministeriet ingen anden Udvej øjner end en varig Nedsættelse af Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente. Dertil kommer, at det ikke omfattende statistiske Materiale, der har foreligget, ikke synes at paapege, at Ledigheden er særlig stor inden for 60—65 Aars Arbejdere, og Regeringen faar derved et ganske særligt Ansvar, naar man ikke desto mindre kræver denne Aldersgrænse gjort permanent. At overføre endnu fem Aargange til Aldersrenteforsørgelse vil betyde Forøgelse af de offentlige Udgifter og en Formindskelse af Samfundets produktive Kræfter.

Mindretallet tiltræder Bestemmelserne om Refusion for Kommunernes Udgifter til Syge-Lægekørsel, der gennemføres efter tidligere fremsendt Henvendelse fra Sogne- raadsforeningerne, og Mindretallet har i Udvalget fremsat den Tanke, at Personer over en vis Indtægt ikke kunde gøre Krav paa Frikørsel, men Flertallet har ikke hidtil haft Interesse for en saadan Ordning.

Mindretallet har rejst Spørgsmaalet om at give alle Adgang til at blive Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Da et saadant Spørgsmaal kræver en ret omfattende Forundersøgelse, ligesom der maa foretages en Række Beregninger og Overvejelser angaaende den tekniske Side af en saadan Lovændring, har Mindretallet ikke stillet Ændringsforslag herom, men henstiller til Ministeriet at lade Spørgsmaalet undersøge og give Rigsdagen Meddelelse herom.

Da Lovforslagets Hovedbestemmelse — 60 Aars Grænsens Lovfæstelse — er en Følge af manglende Beskæftigelse, vil Mindretallet ikke kunne medvirke til Lovforslagets Vedtagelse. Ansvar for Aarsagerne til og Følgerne af en Politik, der øger de offentlige Udgifter uden tilsvarende Forøgelse af Produktionskræfter, maa bæres af Flertalspartierne alene.

Et *Mindretal* (Viggo Hansen, Victor Larsen og Skjerbæk) ønsker at bemærke følgende:

Det foreliggende Forslag adskiller sig i meget høj Grad fra det i Rigsdagssamlingen 1935—36 forelagte Forslag om Ændringer i Folkeforsikringsloven. Det er baade i sine principielle Bestemmelser og sin økonomiske Rækkevidde langt mere vidtgaaende end Forslaget fra i Fjor.

Det konservative Folkeparti har ikke stemt for Folkeforsikringsloven i dens nu-gældende Skikkelse og har allerede for adskillige Aar siden i et Lovforslag givet Udtryk for sit Ønske om en virkelig Folkeforsikring, d. v. s. en Invalide- og Aldersforsikring, som hviler paa et forsikringsmæssigt Grundlag, om end med Tilskud fra det offentlige til væsentlig Lettelse af Byrden for den økonomisk svagere Del af Befolkningen, særlig i en Overgangsperiode. Det foreliggende Forslag gaar videre i Retning af at yde Aldersrenten vederlagsfrit og indeholder intet om Muligheder for, at der ved særlig Ydelse (Præmie) kan sikres en yderligere Hjælp ud over den ved Lov fastsatte Aldersrente. Mindretallet kan ikke gaa med til en Nedsættelse af den almindelige Aldersgrænse for Opnaelse af Aldersrente og maa til Begrundelse herfor henvise til de meget store og stærkt stigende Udgifter, en saadan Ordning vil medføre. Det maa erkendes, at det er vanskeligt at forudberegne de sandsynlige Udgifter i Fremtiden, men Mindretallet maa befrygte, at de Udgiftstal, der regnes med, ikke vil slaa til. Der henvises i den Henseende bl. a. til, at der ifølge Statistiske Efterretninger Nr. 12/1937 pr. 31. Marts 1935 fandtes 138 588 Hoved- og Bipersoner, som fik Aldersrente, men i Beregningen over det sandsynlige Antal Aldersrentenydere i Fremtiden regnes der for Aaret 1936 kun med 137 109 Personer. Forslaget vil efter Beregningen straks forøge Aldersrentenydernes Antal med ca. 25 000, og i Løbet af 10 Aar vil der blive en yderligere Forøgelse paa ca. 30 000. Udgifterne, der for Finansaaret 1935—36 udgjorde ca. 82 Mill. Kr., vil, hvis Forslaget gennemføres, i Finansaaret 1938—39 — det første Aar, i hvilket Loven vil virke fuldt ud — udgøre ca. 103 Mill. Kr.,